

Isten tisztelete A jelenések könyvében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 42:1-6; Jelenések 1:13-18; 13;
14:6-12; 19:1-5

„És új éneket énekelnek a trónus előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről” (Jel 14:3, új prot. ford.).

A Biblia egyik legtitokzatosabb és legérdekesítőbb irata *A jelenések könyve*. Rengeteg különféle vadállatról, sárkányról, tüzekről, földrengésekről, csapásokról, seregekről, békákról, városokról, földre hulló csillagokról stb. olvashatunk benne.

Ugyanakkor a drámai események között az újból és újból felbukkanó téma nem más, mint Isten tisztelete. Akár a fenevadat és annak képét imádók végső szenvedéséről, akár az Istent dicsőítő mennyei lények bemutatásáról van szó, *A jelenések könyve* állandóan visszatér az istentisztelet képéhez: imádják „az örökkön örökké élőt” (Jel 5:14); „aki vagy és aki valál és aki eljövendő vagy; mert a te nagy hatalmatod kezdedhez vetted, és a te országlásodat elkezdetted” (Jel 11:17); imádják, mert „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt” (Jel 4:11).

Összefoglalva tehát, *A jelenések könyve* éppen azt mutatja be, amivel az egész negyedévben foglalkoztunk: egyedül az Úr, Teremtőnk, Megváltónk, Birónk méltó imádatunkra és dicsőítésünkre.

„LÁBA ELÉ ESTEM, MINT EGY HALOTT”

Az emberiség talán a csillagászat révén nyerte az egyik legnagyobb ki nyilatkoztatást Isten fenségéről és hatalmáról. Az ókorban élőknek - a többségüknek - fogalmuk sem lehetett a világűr méretéről, kiterjedéséről. A XX. században, a teleszkópok elképesztő fejlődése következtében olyan képet kaphatunk a kozmoszról, amibe a legtöbb ókori ember egészen beleszédült volna. Természetesen minket is lenyűgöz, zavarba ejt a világegyetem, a méretei, távlatainak nagysága, a galaxisok és csillagok hihetetlen mennyisége, ami emberi ésszel alig mérhető fel.

És itt jön az, ami igazán felfoghatatlan: az univerzumot csak az teremthette meg, aki még annál is hatalmasabb, mint ahogy egy festményt is csak az készíthet el, aki annál *nagyobb*. Tehát Isten, akit imádunk, akit szolgálunk - Ő az egész világmindenség Teremtője, így annál is *nagyobb*.

Az eddigiek fényében vajon minek számítunk mi e hatalmas Istenhez mérten?

Olvassuk el Jel 1:13-18 verseiben azt, ahogy János ír a Jézusról kapott kinyilatkoztatás után! Mit váltott ki belőle a látvány? Miért reagált így? Milyen utalást találunk e szakaszban a keresztre?

Mit mondhatunk Jób reakciójáról, ha Jánoséval hasonlítjuk össze? Jób 42:1-6

Mindkét férfi csak részleges kinyilatkoztatást kapott az Úrról, a látottak nagy alázatra készítették őket. Az eset következtében félelem, tisztelet, áhítat és bűnbánat vett erőt rajtuk. Hogyan is lehetett volna másként? Hiszen felvilant előttük egy kép a világmindenség Teremtőjéről; bűnös emberként megtudhattak valamint a büntelen, szent Istenről. Az Úr színe előtt lehengerlő erővel kerítette hatalmába őket saját bűnösségük, igazságtalanságuk, szennyes tudata.

Hogyan válthatnának ki bennünk is hasonló hatást az istentiszteletek? Nem kellene ilyenkor erősen átéreznünk, hogy Isten színe előtt állunk, ami alázatra készítetne? Ugyanakkor az is igen fontos, hogy üdvösségünk egyedüli reménységének eszközére, a keresztre is irányuljon a figyelem.

„SZENT, SZENT, SZENT...”

A *jelenések könyve* titokzatos, de a figyelem újból és újból leginkább kidomborodó témájára irányul, és ez a téma nem más, mint Isten imádata. Arról olvashatunk *A jelenések könyve* egészében, hogy különféle lények hódolnak az Úr előtt.

Mit tudhatunk meg Isten tiszteletéről az alábbi szakaszokat olvasva? Mivel találkozunk itt ismét, amivel a negyedév során már többször foglalkoztunk?

Jel 4:8-11 _____

Jel 5:8-14 _____

Jel 7:9-12 _____

Jel 11:15-19 _____

Jel 15:1-4 _____

Jel 19:1-5 _____

A jelenések könyvének tárháza igen gazdag, sokat tanulhatunk belőle. Ide tartozik az is, hogy ami a földön történik, az hatással van a mennyre, mint ahogy a mennyei események is hatnak a földre. Ezek szerint a menny és a föld közelebb van egymáshoz, mint gondolnánk - *A jelenések könyve* jól bemutatja kapcsolatukat. A mennyei lények ismételten imádatokkal borulnak le Isten előtt mindazért, amit a földön végbevitt.

A mennyei lények hódolatát és imádatát is éppen azok a történések váltották ki, amelyekkel a negyedév során már több ízben találkoztunk. Az Úr a Teremtő, Ő a Megváltó, a Bíró. Magasztalják, mert szent, áldják, mert vérét adta, dicsőítik és imádják hatalmáért, erejéért, úgy tisztelik az Urat. Hódolnak előtte, mert igazságos, ítéletet tart és üdvösséget ajánl.

Gondoljunk ismét a megváltási tervre, mindarra, amit jelent, amit Isten ez által ad! Vajon nem találunk elegendő okot az Úr magasztalására? Bármilyen küzdelmeink legyenek is, bármi jelentsen megpróbáltatást éppen most, szakítsunk naponta időt az Úr dicsőítésére mindazért, amiért hálásak lehetünk neki! Így biztosan megváltozik az életünk.

A JELENÉSEK KÖNYVE 13. FEJEZETE

A tanulmány elejétől fogva azt láttuk, hogy az utolsó idők válsága az istentisztelet kérdése körül sűrűsödik. Ez a kérdés egyáltalán nem jelentéktelen dolog, az emberek örök sorsa múlik rajta. Még inkább szembetűnővé válik ez a sarkalatos igazság *A jelenések könyve* 13. és 14. fejezetében.

***A jelenések könyve* 13. fejezetének elolvasása után válaszoljunk az alábbi kérdésekre!**

Mi a történelmi összefüggése ennek a résznek? Miről van itt szó a történelmet és a próféciaikat illetően?

Milyen gyakran kerül elő az istentisztelet témája a fejezetben? Ebből következően mennyire központi ez a kérdés?

Hol találkozunk e részben az evangéliummal, az üdvösséggel, amit Isten felkínál Krisztusban?

A nagy küzdelem kirobbanásától fogva Sátán igyekezett aláásni Isten tekintélyét és hatalmát. A mennyben elkezdett harc a földön folytatódik. A 13. fejezet bepillantást enged abba, hogyan munkálkodott az ellenség a történelem során az itt bemutatott hatalmak által, és hogyan hág a tetőfokára az istentisztelet kérdése körül forgó, végső küzdelem, aminek következtében gazdasági és fizikai üldözést szenved majd mindenki, aki nem hajlandó a fenevadat és annak képét imádni. Sátán tisztában van azzal, hogy vereséget szenvedett, a keresztnél eldőlt a sorsa, ő mégis tovább harcol, rendületlenül igyekszik megteveszteni, akit csak tud, és küzdelmét az utolsó időkig folytatni fogja.

Jel 13:8 versében utalást találunk Jézusra, a Bárányra, „*aki megöletett, e világ alapítása óta*”, azaz, még mielőtt a földön elindult az élet, már érvényben volt az „*örök szövetség*” (Zsid 13:20), ami minden ember számára elérhetővé teszi az üdvösséget. Aki valóban elfogadja az üdvösséget, akinek neve szerepel az élet könyvében, nem hajlandó imádni a fenevadat, sem annak képét, mert azt imádja, aki „*megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által*” (Jel 1:5). Aki így dönt, imádhhatja majd továbbra is az Urat a mennyben.

A JELENÉSEK KÖNYVE 14. FEJEZETE

Mivel kezdődik a 14. fejezet? Egy mennyei jelenettel, amelyben a száznegyvennégyezret láthatjuk, azokat, „*akik áron vétettek meg a földről*” (3. vers). E látomás révén először a jövőbe pillanthatunk be, megtudhatunk valamit abból, hogy milyen is lesz majd, amikor ez a csoport megáll a menny Istene előtt. A szakaszban ugyan nem fordul elő éppen ez a kifejezés, de félreérthetetlenül egy mennyei istentiszteletet képe tárul elénk.

Tehát a 14. fejezetben folytatódik Isten tisztelete, ami az előző fejezetben kezdődött el. Az emberek, akik részt vehetnek benne, nem imádták a fenevadat, sem annak képét, hanem mennyei Uruk előtt hódoltak.

A fejezet ezek után visszakanyarodik a földi eseményekhez, ott folytatva, ahol a 13. fejezet abbahagyta: akik imádják a fenevadat és a képét, szembeállnak azokkal, akik nem hajlandók erre, akiknek neve az élet könyvében szerepel.

Miért olyan fontos az adventisták számára Jel 14:6-12 szakasza? Melyek azok a témakörök, amelyeket a negyedév során már érintettünk, de itt újból előtérbe kerülnek? Miért szoktuk ezt a részt úgy nevezni, hogy „jelenvaló igazság”?

E versekben igen sok és komoly igazságot találunk: a teremtés, a megváltás, az ítélet, az üdvösség, az evangélium, az engedelmisség, a hit, a Tízparancsolat, a misszió. Itt olvassuk a Biblia talán legkomolyabb figyelmeztetését, ami szintén az istentisztelet kérdését érinti: „*És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi*” (Jel 14:11).

Adventistaként pontosan tudjuk, hogy ebben a kérdésben központi szerepe van a hetedik napnak, a szombatnak, ami pedig szorosan kapcsolódik a teremtéshez és Isten tiszteletéhez. Imádjuk az Urat, mert Ő a Teremtő, és teremtető mivoltának ez a nap marad az alapvető jele.

Ugyan még mindig nem tudjuk, mikor és hogyan, ám e kérdések bizonyosan előtérbe kerülnek majd. Igen fontos tehát felkészülni, de nemcsak azért, hogy szilárdan ki tudjunk tartani az igazság mellett. A másik okot Péter apostol fogalmazta meg: „*Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelidséggel és félelemmel*” (1Pt 3:15).

ISTEN TISZTELETE

„És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, aki nekem ezeket megmutatta vala. Az pedig monda nekem: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd” (Jel 22:8-9). Olvassuk el e két vers környezetét is! Milyen fontos üzenetet találunk benne Isten tiszteletével kapcsolatban?

Az egész tanulmányban végig ugyanazt láttuk: az ember szíve mélyéből fakadó vágya, hogy imádhasson valakit, jót vagy akár rosszat. Az idézett versben éppen arról értesülünk, hogy János a mennyei hírnök előtt akart leborulni, aki hatalmas igazságokat közölt vele. Az angyal azonban tiltakozott, majd felszólította az apostolt, hogy Istent imádjá. Nem ez volt az első ilyen eset János életében. Jel 19:10 versében is arról olvasunk, hogy János imádni akarja az angyalt, aki ezt szintén elhárítja, majd felszólítja az apostolt, hogy imádjá az Urat. Ez Krisztus szavaira emlékeztet, amikor Sátánhoz szólt: *„Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj”* (Mt 4:10). Mindkét esetben János leborult annak lábához, akit imádni akart, ezzel fejezve ki hódolatát, meghajlását, tiszteletét imádatának tárgya előtt. Ami ennél kevesebb, az nem lehet igazi imádat. Éppen ezért igaz, hogy nem csupán az számít istentiszteletnek, ami szombatonként néhány óra hosszat történik az Isten házában. Az igazi imádat azt jelenti, hogy Urunk lába elé borulva éljük az életünket; a magatartásunk egészére, az Istennel való kapcsolatunkra vonatkozik. Az igazi istentiszteletet a hét minden napjának minden órájában gyakorolnunk kell, hittel, engedelmesen élve, átadva magunkat az Úrnak. Azt jelenti, hogy Isten lesz az első és a legfontosabb mindabban, amit mondunk, teszünk, gondolunk. Az istentisztelethez tartozik az is, ahogy másokkal, a szereteteinkkel bánunk, vagy akár azokkal, akiket igencsak nehéz szeretni. Az istentisztelet lényege, hogy betartjuk Isten parancsolatait, segítünk a szükségét szenvedőknek, önzetlenül élünk és hirdetjük az evangéliumot. Gondoljunk ismét a teremtésre és Istenre, aki az egész világot megalkotta! Majd tekintsünk a keresztre, ahol a Teremtő azoknak a bűneiért halt meg, akiket Ő alkotott, elszenvedve a nekik járó büntetést! Így az érdemtelen ember lehetőséget kap rá, hogy új teremtésként éljen az új földön. Mivel Isten teremtett minden élő, ha rajta kívül bármi mást imádnunk, teremtmények, ilyen vagy olyan formában jelentkező bálványok előtt tisztelgünk, olyasminek hódolunk, ami nem menthet meg. Ezzel szemben viszont, ha a kereszten függő Teremtőre gondolunk, az a kérdés: Ugyan miért akarnánk helyette bármi vagy bárki mást imádni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. „A közelgő küzdelem”; „Az utolsó figyelmeztetés”; „A küzdelem véget ér” című fejezetei.

„Isten tisztelete azt jelenti: mélyen meghajlunk Alkotónk előtt, elismerjük szentségét és azt, hogy tudjuk: mi a teremtményei vagyunk. Elfogadjuk fennhatóságát, meghajlunk fenséges színe előtt” (Richard M. Davidson: *Worship in the Old Testament*. 3. o.).

„A zsoltáros felszólít: *’Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljetek reszketéssel’* (Zsolt 2:11). Istent imádvá elismerjük a Király tiszteletet parancsoló fenségét és végtelen hatalmát; tudatában vagyunk, hogy *’az Úr, a te Istened emésztő tűz’* (5Móz 4:24; Zsid 12:29), aki azonnal megemésztene, ha a Golgota keresztyén Jézus nem adta volna magát értünk helyettes áldozatként.

Így az istentiszteletünkben meglesz a kellő egyensúly az öröm és a félelemmel vegyes tisztelet között. Szent öröm lesz ez... Isten előtti tiszteletünknek mélységesnek kell lennie... ugyanakkor az öröm is vibráljon benne” (i. m. 30. o.).

„A megváltottak dicsőenke kezdenek. Énekük az ég boltozatán visszaverődve betölti a levegőöveget. *’Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé’* (Jel 7:10)... Abban a fénylő sokaságban senki sem tulajdonítja a saját érdemeinek az üdvösséget, saját erejének és jóságának a győzelmet. Tetteikről, szenvedéseikről említés sem történik. Minden ének tartalma, minden himnusz mondanivalója ez: *Az üdvösség a mi Istenünké és a Bárányé’* (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 591. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljünk még a megváltási tervről, a testet öltés csodájáról, Jézus bűntelen életéről, értünk vállalt haláláról és visszajövetele ígéretéről! Miért teszi mindez valóban méltóvá Krisztust az imádatunkra?
2. Hogyan lehet imádni az Urat a gyülekezeten kívül? Ha egész életünkben nem adózunk folyamatosan tisztelettel neki, akkor a szombati istentiszteleten eltöltött néhány óra vajon igazi imádatnak számíthat? Beszéljünk erről a kérdésről!
3. Soroljunk fel néhány olyan „jó” dolgot, ami szintén veszélyes lehet, ha azt imádjuk!

AZ EGYHÁZ NEM FOG ELESNI

„Ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat” (Mt 16:18).

„Aki megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét, érezni fogja a sárkány és seregei dühét. Sátán a világ lakóit saját alattvalóiként tartja számon. A hittől elfordult egyházak felett megszerezte az uralmat, itt viszont egy olyan csoportot lát, akik ellenszegülnek parancsának. Ha eltörölné őket a föld színéről, diadala teljes lenne. Egykor a pogány népeket Izráel elpusztítására ösztönözte, a közeli jövőben viszont a föld gonosz erőt arra fogja tüzelni, hogy pusztítsák el Isten népét... E nép egyedüli reménysége Isten irgalmában van, egyetlen védelmük az ima lesz. Az Isten népét Eszter korában próbára tévő események nem csupán arra az időre voltak jellemzőek... [Jézus] kijelentette, miután a történelmet az idők végéig áttekintette: *‘Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magyából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele’* (Jel 12:17)...

Sátán haragja egyre erősebb lesz, amint fogy az ideje, megtevesztő és pusztító munkája pedig a nyomorúság idején tetőzik majd. Csodáival sokakat elhíthet, hatalmát mindenekfelett valóként tünteti fel. Látszatra az egyház már-már elbukik, de nem bukik el, megáll. Míg a rostálás közben kihullanak a bűnösök Sionból, a pelyva különvlik a jó búzától. E rettenetes megpróbáltatásnak végbe kell mennie. Csak azok lesznek majd a hűségesek és igazak, a szeplő és folt nélküliek között, ill. azok soraiban, akiknek szájában nem találtatik álnokság, akik a Bárány vére által győztek.

Isten kijelenti, hogy még az anya is elfeledkezhet gyermekéről, de *’én terólad el nem feledkezem’* (Ézs 49:15). Isten a legföltöbbs gondoskodással őrzi gyermekeit, és maga előtt tartja az emlékkönyvet, hogy soha meg ne feledkezzen övéiről” (Ellen G. White: *Maranatha*. 32. o.).